Kız ve Küçük Keçi

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Keçi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük bir köyün kenarındaki güneşli bir tepede, Maya adında bir kız çimenli patikada seke seke yürüyordu. Parlak sarı bir tişört, mavi kot tulum ve taşlara tak-tak-tak vuran kırmızı spor ayakkabılar giymişti. Kıvırcık koyu saçları iki tombul topuz halinde zıplıyor, yeşil kanvas alet kemeri yanında sallanıyordu. Maya keşfetmeyi ve bir şeyleri tamir etmeyi çok severdi ve bugün tepe sürprizlerle doluydu.

Eğri büğrü ahşap bir çitin yanında Maya neşeli, küçük bir ses duydu. Çıngır çıngır! Krem beyazı tüyleri ve kulaklarında kahverengi lekeler olan küçük bir keçi ona doğru zıplayarak geldi. Sarkık kulakları, kısa kıvrık boynuzları, parlak kehribar gözleri ve minicik bir sakalı vardı. Boynunda, her yaylanan adımda çalan küçük pirinç bir çanın asılı olduğu kırmızı bir tasma vardı.

"Merhaba, küçük keçi!" diye güldü Maya ve keçi sevinçle bütün vücudunu kıpırdattı. Dosdoğru yanına gelip elini dürttü, olabildiğince dostça. Maya sarkık kulaklarının arkasını kaşıdı ve keçinin kehribar gözleri yumuşayıp mutlu oldu. "Enerji dolusun," dedi. "Eminim oynamayı çok seviyorsun. Adın ne, küçük dostum?" Çan sanki cevap verir gibi çıngırdadı.

Küçük keçi birden eğri çiti fark etti ve doğruca üst çubuğa atladı. Orada sallanıp sırıtarak dengede durdu, sonra yaylanan bacaklarını savurarak aşağı atladı. "Vay canına!" diye soluğu kesildi Maya. "Tırmanmayı gerçekten çok seviyorsun!" Keçi alçak bir taş duvara koştu ve onun da üstüne tırmandı, minik çanı neşeyle çalıyordu. Tırmanmak belli ki onun bütün dünyadaki en sevdiği şeydi.

Ama sonra keçi eski kulübenin yüksek, düzgün yanına tırmanmayı denedi. Toynakları kayıp kaydı ve yumuşakça çimenlere yuvarlandı. Şaşkın küçük bir meleme sesiyle etrafına baktı. Yakınlarda tırmanacak başka bir şey yoktu; ne kaya, ne kütük, ne de güvenli yüksek yerler. Küçük keçi yeri eşeledi ve minik bir keçi iç çekişiyle içini çekti.

Maya yanına oturdu ve derin derin düşündü. "Tırmanacak eğlenceli şeylere ihtiyacın var," dedi çenesine dokunarak. "Güvenli şeylere, toynakların için iyi yerlere." Keçi başını yana eğdi ve sarkık kulaklarını oynattı, sanki her kelimeyi anlıyordu. Maya, içinde küçük çekici olan yeşil alet kemerine baktı. Aklında büyük, parlak bir fikir filizlenmeye başladı.

Maya eve koştu ve sağlam ahşap tahtalar, birkaç düzgün kütük ve bir demet güçlü halat buldu. Her şeyi küçük kırmızı bir el arabasına yığdı ve tepeye geri çekti. Küçük keçi meraklı ve heyecanlı bir halde yol boyunca yanında koştu. "Sana bir tırmanma oyun alanı yapacağız," dedi Maya ona. "Her keçinin yapacak eğlenceli şeylere ihtiyacı vardır!"

Önce Maya büyük, düz bir kayanın yanına geniş bir tahta dayayarak yumuşak bir rampa yaptı. Küçük keçi heyecanla çalan çanıyla dikkatle izledi. Sonra üç kütüğü yan yana dizerek alçak bir basamak yaptı. Her şeyin güvenli ve sağlam kalması için parçaları halatla birbirine bağladı. "İşte!" dedi. "Dene bakalım, küçük dostum!"

Keçi dikkatle kütüğe bir adım attı, sonra bir adım daha. Rampadan yukarı çıktı, yavaş ve emin, toynakları tutunacak iyi yerler buldu. Kayanın tepesinde dimdik ve gururlu durdu, bütün güneşli tepeye baktı. Maya ellerini çırptı. "Başardın!" diye tezahürat yaptı. Keçi mutlu bir küçük zıplama yaptı ve çanını çıngırdattı.

Sonra Maya yukarı ve yukarı çıkan geniş, düz basamakları olan daha yüksek bir ahşap çerçeve ekledi. Konsantrasyondan dili dışarı çıkana kadar çekiçledi, bağladı ve ölçtü. Keçi minik kuyruğunu sallayarak sabırla bekledi. Çerçeve bitince ilk basamağa, sonra ikinciye, sonra en tepeye fırladı. Bir kalede kral gibi görünüyordu!

Maya o kadar çok güldü ki aralıklı dişli gülümsemesi iyice genişledi. "Sen bir tırmanma şampiyonusun!" dedi. Küçük keçi basamaktan basamağa, yukarı aşağı, dönüp durarak zıpladı, yaylanan bacakları sevinç doluydu. Minik pirinç çanı tepede mutlu bir müzik gibi çaldı durdu. İlk kez en çok sevdiği şeyi yapabileceği güvenli bir yeri vardı.

Sonra Maya'nın bir fikri daha oldu. Büyük bir kütüğü yerine yuvarladı ve üstüne kısa bir tahta dayayarak küçük bir köprü yaptı. Keçi üzerinden geçti, toynakları ahşapta tak-tak ses çıkardı. Maya'ya dönüp mutlu mutlu meledi, sonra ona tekrar göstermek için geri atladı. "Oyun alanını sevdin!" diye kıkırdadı Maya. "Ben de seninle oynamayı seviyorum!"

O günden sonra Maya ve küçük keçi en iyi arkadaş oldular. Her sabah Maya alet kemeriyle tepeye yürüdü ve her sabah keçi çanı çıngırdayarak onu karşılamaya zıplayarak geldi. Kütüklerin etrafında tırmandılar, zıpladılar ve kovalamaca oynadılar. Maya bile basamaktan basamağa atlamayı öğrendi, gerçi keçi arkadaşı kadar yükseğe çıkamıyordu.

Maya keçinin artık ne kadar mutlu olduğunu fark etti. Kehribar gözleri parlıyor, yaylanan bacakları hiç durmuyor ve minik çanı gün boyu şarkı söylüyordu. Sağlıklı, meşgul ve neşe doluydu. "Sadece yapacak şeylere ve birlikte oynayacak bir arkadaşa ihtiyacın varmış," dedi Maya, krem beyazı tüylerini okşayarak. Keçi ona yaslandı ve yumuşak, memnun bir meleme sesi çıkardı.

Bazen başka çocuklar tırmanma oyun alanını görmek için tepeye gelirdi. Maya onlara tahtalar, kütükler ve halatla nasıl yaptığını gösterdi. "Hayvanların da egzersize ve arkadaşlara ihtiyacı var," dedi onlara, "tıpkı insanlar gibi!" Çocuklar sırayla keçinin zıplamasını, tırmanmasını ve çanını çalmasını izlediler. Herkes güldü ve mutlu küçük keçi için tezahürat yaptı.

Güneş tepenin arkasında altın ve pembe renklerde batarken Maya en iyi arkadaşının yanına oturdu. Keçi başını onun dizine dayadı ve çanı son bir kez yumuşakça çıngırdadı. "Bugün çok eğlendik," diye fısıldadı Maya. "Yarın yine eğleneceğiz." Geniş, aralıklı dişli gülümsemesiyle gülümsedi ve küçük keçi kehribar gözlerini kapattı; mutlu, sıcacık ve sevilmiş halde.